

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 22.

Den 15de August 1890.

39te Aargang.

Tale af Ældste C. E. Peterson,

holdt i Kjøbenhavn den 6te Juli 1890.

Alle Nationer, Tungemaal og Folk, der bekjende at have Tro paa det profetiske Ord, saaledes som det indeholdes i den hellige Bog Bibelen, skue fremad til den Tid, da de syv Engle, som Aabenbareren Johannes hentyder til, skal udgaa fra Himmelen for at udføre Guds Hensigter iblandt Nationerne paa Jorden, men navnlig er deres Opmærksomhed sættet ved den Tid, da den syvende Engel skal erklære, at der ikke mere skal gives Tid, thi Guds skjulte Raad skulle da fuldkommes, som han har forkyndt sine Tjenere Profeterne; hans Aashyn skal afløres; de Døde i Kristo optaa og regjere som Konger og Præster for Gud og Sammet et tusind Aar og siden i al Ewighed.

Men for at faa et klart Indblik i Fremtidens store Begivenheder, og navnlig alle Menneskers Opstandelse, samt den virkelige Ophøjelse, Forening og Belønning, der skal gives til dem, som have efterfulgt Forløseren i Sjælfødselen, saa er det nødvendigt, at vi i Tanken gaa tilbage til hvad man kalder

Begyndelsen, og da ville vi opdage, at Gud skabte Mennesket — Mand og og Kvinde — i sit Billede. Saaledes er Mennesket Guds Afkom eller Børn af den alvise Skaber, hvilket beviser, at Dige frembringer Dige i alle Verdener, saavel i en dødelig som i en udødelig Sfære, thi lad os erindre, at Jorden paa den Tid var iført Skønhed og Pragt — den var ikke delt i Der og Kontinenter, som den nu er; nej, der var fire Floder, hvilke havde deres Udspring fra Paradisets skønne Have, som delte Jorden. Døden var ikke kjendt, men „Alt var saare godt“, thi Mennesket var udødeligt ligesom Gud, og derfor velsigner han det med uindskrænket Rettighed til at regjere over Alt paa den hele Jord. Saaledes finde vi den hele Skabning i Begyndelsen i en uforfrænkkelig Sfære, men desuagtet blev Befalingen givet: „Vorder frugtbare og mangfoldige og opfyld Jer Jorden“. Altsaa har Mennesket sin Oprindelse fra Gud, og derfor kunde Apostlene med fuld Ret sige: „Vi ere jo hans Slægt“

Hvad lære vi mere ved at betragte Skabelsens Stilling i Begyndelsen? Jo, at Guds Fred og Velsignelse hvilede over det Hele. Hvorfor var denne Harmoni raadende? Fordi at Lovene bleve overholdte. Der hvor Guds Love efterleves er Harmoni raadende, men ligesaa snart som de overtrædes, bliver der Strid, „thi den, der ikke kan fordrage et celestialet Riges Lov, kan ikke fordrage en celestialet Herlighed, og den, der ikke kan fordrage et terrestrialt Riges Lov, kan ikke fordrage en terrestrialt Herlighed, og den, der ikke kan fordrage et tellestialet Riges Lov, kan ikke fordrage en tellestialet Herlighed“, nej, vi maa uvilkaarligt overholde Lovene henhørende til Verden, som vi befinde os i, uden hvilket vi ville blive forflyttede til en anden Sfære, som er mere passende for vor Opførelse. Af denne Aarsag var det, at vore første Forældre bleve fjærnede fra Edens Have, da de nød af den forbudne Frugt og Engelen blev stillet med draget Sværd for at bevogte Vejen, der førte til Livens Træ. O, hvilken pludselig Forandring! Vore første Forældre faldt fra deres ophøjede Stilling formedelst Overtrædelse af Lovene, og Jorden blev forbandet for deres Skyld. Istedetfor den Fred, Glæde og Harmoni, som forhen eksisterede, finde vi Frygt, Angstelse, Sorg og Bekymring; Jorden sukker under Forbandelsen og frembringer Torne og Tidster; Mennesker og Dyr leve i Fjendskab; Slangen sniger sig bort af Frygt for at faa sit Hoved knust; Menneskene vandre ængstelige paa den tornebestroede Sti af Frygt for, at Slangens giftige Tænder skal gennemstinge deres Hæl, og Dhrenes Blod udgydes paa det ryggende Alter. Uagtet denne sørgelige Stilling, som Skabelingen befandt sig i, blev dog For-

jættelsen givet, at Kvindens Sæd skulde overvinde Fjenden og endelig sejre over Dødens Magt. Det var disse Forjættelser, som opmuntrede vore første Forældre umiddelbart efter Faldet, thi de kunde selvfølgelig deri se Skaberens vel beregnede Planer og Forløserens altomfattende Mission, og omendstjondt vi kun have meget faa Underretninger i saa Henseende, saa er det dog en Kjendsgjerning, ifølge de Dplysninger, som vi have, at Evangeliet blev forkyndt til Adam og Patriarkerne, dog ville vi ikke indlade os paa Enkeltheder i saa Henseende, men gaa videre i vore Betragtninger.

Omtrent 1800 Aar efter Skabelsen finde vi, at Herren gav store Forjættelser til Abraham — de Troendes Fader, men særlig ville vi mindes følgende: „I din Sæd skal alle Jordens Slægter vorde velsignet“. Dette mener vistnok ikke alene, at Jordens Slægter skulde blive velsignede ved at sammenblandes med Abrahams Sæd, men navnlig, at Forløseren skulde fødes igjennem den Slægtlinje. Abraham var ikke den Æneste, som havde Kundskab om Frelserens Komme, og Haab om en herlig Opstandelse, thi den gamle Job levede ogsaa omtrent paa samme Tid, eller noget senere, og modtog mange værdifulde Dplysninger fra den Ualmægtige om Fremtidens store Haab. Da han var nedtrykt af Sygdom og bebrejdet af sine Venner, saa udbryder han: „Gid dog mine Ord maatte blive opskrevne, gid de maatte blive præntede i en Bog, ja, maatte de med en Jernstil og med Bly blive indhuggede i en Klippe til evig Tid! Thi jeg veed, at min Gjenløser lever, og den Sidste skal staa paa Støvet, og naar min Hud saaledes sønderslidt er, skal jeg skue Gud, hvilken jeg skal beskue for mig, og mine Øjne skulde se og ikke en Fremmed“.

Naar Salmisten David betragter sin egen Stilling og taler om Herrens Storhed og Magt, saa udbrøder han: „Du vil ikke overlade min Sjæl til Dødsriget; du skal ikke lade din Hellige se Forraadnelse“. Profeten Esaias siger: „Dine Døde skulle leve, mine Afdøde skulle opstaa; vaagner op og synger med Fryd, I som bo i Stov! thi din Dug er Dug over grønne Urter, og Jorden skal give Dødningerne tilbage“. Profeten Ezechiel giver en udførlig Beskrivelse over Opstandelsen af Israels Børn, og hvorledes de skulle bebo Landet, som blev givet til Fædrene. Profeten Daniel blev tilladt at ssee Fremtidens store Begivenheder, og derfor taler han med Begejstring om den Tid, da de, som jove i Jordens Stov, skulle opvaagne „Somme til evigt Liv, og Somme til Skam, til evig Afstyk“. Han saa Tiden, naar den Gamle af Dage skulde tage Plads paa Stolene og de mange Tusinder skulde staa foran ham, ja, da Ketten skulde blive sat og Bøgerne opladte. Hvem er den Gamle af Dage? Hører det alle Jordens Nationer! Han er ikke Gudernes Gud, hvilket tydeligt forklares af Profeten, idet han siger: „Jeg vedblev at se i Synerne, og se, med Himmelsens Skjer kom der Een som en Menneskens Søn, og han kom lige hen til den Gamle af Dage, og blev ført frem for ham. Og ham blev givet Magt og Ære og Rige, og alle Folk, Stammer og Tungemaal skulle tjene ham; hans Herredømme er et evigt Herredømme, som ikke forgaar, og hans Rige et uforkrænkeligt“. Hvem er denne Menneskens Søn? Det er Verdens Frelser. Han kommer paa den Tid for at modtage af den Gamle af Dage Riget, Æren og Magten, og vil saaledes regjere som Kongernes Konge paa den hele Jord. For endnu hderligere at bevise, at den Gamle af Dage

ikke er Afaderen, ville vi mindes, hvad Apostelen Paulus siger: „Men naar alle Ting ere blevne ham (Kristus) underlagte, da skal og Sønnen selv underlægge sig ham (Faderen), som har underlagt ham alle Ting, at Gud skal være Alt i Alle“. Saaledes er det ikke den Gamle af Dage, som skal være Alt i Alle, nej, det er den store Elohim, hvorimod den Gamle af Dage vil indtage sin Plads som Hovedet for Patriarkerne og den hele Menneskeslægt, medens Forlojereren vil regjere over det Hele, thi Riget, Magten og Storheden paa den hele Jord skal gives til ham, fordi han har traadt Fersfarret alene.

Imedens Verdens Frelser vandrede paa Jorden saa viste han et fuldkomment Eksempel i alle Henseender, men særlig hvorledes Menneskene burde leve, for at blive værdige til Ære og Ophejselse, dog ville vi fornemtlig lægge Mærke til Beretningen om hans Korsfæstelse, Dod og Opstandelse. Han blev korsfæstet af ugudelige Mennesker, men kunde desuagtet under Dødens haarde Smerter tale Trostens Ord til de Sorgende, samt opsende en Forbøn til Naadens Trone om, at hans Fjender maatte faa Tilgivelse for deres Synder, fordi, som han sagde: „De vide ikke, hvad de gjøre“. Ved den niende Time udraabte han med høj Røst: „Det er fuldbragt!“ bojede Hovedet og opgav Aanden. Men lad os erindre, at han forud havde sagt: „Ligesom Faderen opvækker Døde, og gjør levende, ligesaa gjør og Sønnen levende, hvilke han vil. Thi ligesom Faderen har Livet i sig selv, saaledes har han og givet Sønnen, at have Livet i sig selv, og haver givet ham Magt ogsaa at holde Dom, efterdi han er Menneskens Søn“. Saaledes forlod han denne Verden med fuld Overbevisning om, at han havde Magt til at sejre over Dødens Lænker

og Baand, men denne Magt vilde han ikke udvise førend han havde udført sin Mission i en anden Sfære — Dødsriget eller Aanderne Verden — thi Timen var kommen, da de Døde skulle høre Guds Søns Røst. Paa hvilken Maade hørte de Døde Guds Søns Røst? Jo, saaledes som Apostelen Petrus siger: „Han (Kristus) blev levendegjort efter Aanden, i hvilken han og gif bort, og prædikede for Aanderne som vare i Forvaring“. Paa den Maade aabnedes Fængslets Døre i hin Verden. Naar hans Gjerning var endt der, og den tredie Dags Morgenstraaler frembryder, saa stadfæster han Profetierne, samt de Ord, han selv havde talet med Hensyn til den Magt, som han var i Besiddelse af, nemlig, at nedlægge sit Liv og tage det igjen, idet han opstiger fra Gravens taufe Gjemme, og Englene indtage Stedet, hvor Legemet havde hvilet. Disse Engle underretter Kvinderne om, at Jesus ikke var der, men at han var opstanden, saaledes som han havde sagt. Denne Underretning foraarsagede vistnok vemodige Tanker til de ædle Kvinder, men da Mesteren viser sig for dem, saa forsvinder Sorgens Taarer og Maria iler med Glæde mod ham, uden Tvivl, i den Hensigt at omfavne ham, men hun bliver forhindret deri af den Aarsag, at han ikke havde været hos Faderen. Den kristne Verden antager, at Menneskene gaa lige til Himmelen eller Helvede med det samme de dø, hvilket ingenlunde er Tilfældet, thi der er et Mellemrum imellem Døden og Opstandelsen. Alle Mennesker maa gaa til Dødsriget, den Verden, som Frelseren besøgte i Aanden og aabnede Døren til Liv og Saliggjørelse.

Umiddelbart efter Samtalen med Kvinderne gaar han til sin himmelske Fader, og hos ham bliver kronet med al Magt i Himlen og paa Jorden,

hvorefter han nedstiger til den jordiske Sfære, og paa den stille Aftentime aabenbarer sig for de forsamlede Apostle og taler Trøstens Ord til dem, samt overbeviser dem om, at Opstandelsen er en Virkelighed, idet han siger: „Se mine Hænder og mine Fødder, at det er mig selv; føler paa mig og ser; thi en Aand har ikke Kjød og Ben, som I se, at jeg har. Og der han det sagde, viste han dem Hænderne og Fødderne“. Denne Aabenbarelse indgød selvfølgelig i Apostlene fornyet Mod og Glæde, men for endnu mere at tydeliggjøre for dem Virkeligheden af de Dødes Opstandelse, saa bad han om Noget at spise, og de gav ham Fisk og Honningkage. O, hvilken Medlidenhed af den himmelske Arving! Se, hvorledes han fejrer over Dødens Magter; se, hvorledes han underviser Kvinderne ved Graven; se, hvorledes han stiger op til hin herlige Sfære, hvor Faderen troner; se, hvorledes han nedstiger — efterat have modtaget Sejerens Krone — til denne Jord, og hvorledes han ved Aftendæmringen underviser sine elskelige Medarbejdere, om det store Forløsningsværk.

Han blev saaledes Forstegroden af de Hensjovede, men vi ere ogsaa underrettede om, at der vare mange af Fortidens Hellige, som opstod af deres Grave efter hans Opstandelse, hvilke viste sig for mange af de Dødelige. Dette kunde vi kalde den første Opstandelse, og med fuld Ret sige, at deri aabenbares Guds Visdom og Retfærdighed, „thi ligesom alle dø i Adam, saa skulle alle levendegjøres i Kristus; dog hver i sin Orden.“ Med andre Ord: Kristus var den første, som opstod fra de Døde, og umiddelbart derefter kom de Retfærdige frem, hvilke havde vandret i Lydighed til Guds Befalinger.

Som en Følge af de Underviisninger, som Kristus gav til Apostlene, kunde de tale meget bestemt og overbeviisende om Profetiernes Opfyldelse, og den Belønning, som Gud vil give til alle sine Børn i Forhold til det Arbejde, som de udføre. Naar Apostelen Paulus skriver til Romerne om, hvorledes de vare begravne med Kristus ved Daaben til Døden, saa minder han dem om Nødvendigheden af at vandre i Hellighed for Herren, „thi“, siger han: „dersom vi ere blevne forenede med ham (Kristus) ved Vighed med hans Død, skulle vi ogsaa være det i Vighed med hans Opstandelse.“ Heraf kunne vi med Vished se, at Uhygighed til Daabens hellige Handling vil bringe Velsignelser, thi om vi vandre i Uhyg, ligesom han gjorde, saa have vi Samfund med hverandre, og Jesu Kristi, Guds Søns Blod vil rense os fra alle vore Synder, ja, vi kunne da udbryde med den elskelige Apostel: „Det er endnu ikke aabenbaret hvad vi skulle vorde; men vi vide, at naar han aabenbares, vi da skulle vorde ham lige, thi vi skulle se ham som han er.“ Her have vi altsaa en Betingelse for Opjøfelse, eller med andre Ord, dersom vi ønske at blive vor Forløser lig i Opstandelsen, saa maa vi udvise Ugtelse og Uhygighed til den samme Lov, som han adlød, nemlig, den celestiale Lov, eller som Apostelen Jakob kalder den: „Frihedens fuldkomne Lov,“ thi om vi ikke vil efterleve den celestiale Lov, saa kunne vi ikke forvente at erholde en celestial Herlighed, dog ville vi ikke hermed sige, at alle Mennesker, der ikke vise Uhygighed til denne Lov, skulle blive fortabte, nej, i vor Faders Hus er der mange Bøvelser, og alle Mennesker skal belønnes efter deres Gjerninger.

Naar Apostelen skriver til Corintherne om Maaden hvorpaa de Døde skulle

levendegjøres ved Kristus, saa betoner han meget stærkt den Sandhed, at alle Mennesker skal modtage Løn for deres Gjerninger. Lad os citere hans egne Ord: „Dg der ere himmelske Legemer og jordiske Legemer; men en er de himmelskes Herlighed, en anden den jordiskes. En er Solens Glands, en anden Maanens Glands, en anden Stjernernes Glands; thi en Stjerne overgaar en anden i Klarhed, saaledes er og de Dødes Opstandelse.“ Saaledes er der ikke alene tre store Hovedafdelinger i Opstandelsen, nemlig, Solens, Maanens og Stjernernes Herlighed, men ligesom en Stjerne overgaar den anden i Glands, saaledes skal der være mange Afdelinger i den tellistiale Verden, eller den tredje Grad af Herlighed, og deri finde vi et uomstødeligt Bevis for Guds Retfærdighed. Vi have nu taget i Betragtning nogle Tilkjendegivelser af Profeterne og Apostlerne med Hensyn til Opstandelsen og paavist, at alle Mennesker ville komme frem af deres Hvilesteder, men, som for bemærket, Enhver skal komme frem i sin rette Orden. Kristus er Førstegroden af de Hensjovede, dernæst Patriarker og Profeter, hvilke havde fulden deres Løbebane paa Jorden i Overensstemmelse med den Almægtiges Raadslutninger, og vi ere allerede blevne enige om, at det var den første Opstandelse, men dog synes det at fremgaa af andre Skriftsteder, at der endnu ere to Opstandelser ibente, hvilke Frelseren kalder Livets Opstandelse og Dommens Opstandelse, hvorum vi kunne saa en tydelig Forklaring ved at læse Ab. 20de Kapital, hvor disse betydningsfulde Tildragelser ere omhandlede. Lad os citere Ordene: „Saglig og hellig er den, som har Del i den første (Livets) Opstandelse; over disse har den anden Død ikke Magt, men de skulle være Guds

og Kristi Præster og skulle regjere med ham tusinde Aar. Og naar de tusinde Aar ere fuldbendte skal Satanas løses af sit Fængsel. Og han skal udgaa at forføre Folkene fra Jordens fire Hjørner. Og de drog frem over Jordens Flade og omringebe de Helliges Lejr og den elskede Stad. Og Jlden nedfaldt af Himmelen fra Gud og fortærede dem. Og Djævelen, som dem forførte, blev kastet i Ildhøen. Og jeg saa de Døde, Smaa og Store staaende for Gud, og Bøgerne bleve opladte; og en anden Bog blev opladt, som er Livsens Bog; og de Døde bleve dømt efter det, som er skrevet i Bøgerne, efter deres Gjerninger."

Disse Skriftsteder forklarer Aarsagen hvorfor, at Frelseren kalder den ene Livets Opstandelse, og den anden Dommens Opstandelse, thi de der komme frem i Livets Opstandelse komme ikke til Dommen, nej, det er sagt om dem, at de ere, salige og hellige og at Døden ikke skal have Magt over dem, men at de skulle være Konger og Præster for Gud og Lammet evindeligen, og tillige at de skulle regjere med Forløseren paa Jorden et tusinde Aar. Naar den Tidsperiode er tilende, da er det, at alle de Døde skal komme frem for Dommen, for at blive dømt efter deres Gjerninger. Men lad os gaa tilbage i Tiden og tage nærmere i Betragtning hvad, som skal finde Sted umiddelbart for Livets Opstandelse. Aabenbareren Johannes underretter os om, da det syvende Segel blev aabnet, at der blev Stilhed i Himmelen ved en halv Time, og de syv Engle beredte sig til at fuldbyrde Guds Hensigter. Men lad os erindre: naar disse Engle lade deres Basuner lyde, da ville store Forandringer finde Sted, thi Floderne og Vandkilderne skal forvandles til Blod, Solen, Maanen og Stjernerne skal formorkes og Menneskene skal søge Døden, men

de skal ikke kunne finde den, og saaledes opfyldes Frelserens Ord: Menneskene skulle forjægte af de Tings Forventelse, som skal komme over Forderige, thi Himmelenes Kræfter skulle røres.

Imedens disse store Revolutioner finde Sted i den ugudelige Verden, saa vil betydningsfulde Beredelser gjøres for Frelserens Ankomst, ja, Herren siger til Profeten Malachias: „Se, jeg sender min Engel, at han skal berede Vejen for mit Ansigt". Hvilken Engel er det, som Herren hentyder til? Jo, det er uden Tvivl Elias, thi han har Mynighed til at „ombende Fædrenes Hjerter til Børn, og Børnenes Hjerter til deres Fædre". Med andre Ord: det er den Engel, som Johannes saa „opstige fra Solens Opgang", thi han havde den levende Guds Segel og er saaledes berettiget til at forene Fædrene og Børnene tilfammen. Denne Paastand stadfæstes derved, at der skal blive „en stor Skare af Hedninger og Stammer og Folk og Tungemaal", hvilke skal iføres hvide Klæder og saa Palmegrene i deres Hænder. Foruden denne Forening skal et hundrede fire og fyrrethve Tusinde blive beseglede af alle Israels Børns Stammer. Saaledes vil et stort Forberedelsesværk blive udført af denne Engel, som opstiger fra Østen, idet et Folk bliver beredt til at modtage en anden fremragende Person, nemlig den Gamle af Dage, og det er uden Tvivl denne store Forsamling, som Profeten Daniel hentyder til, da han siger: „Jeg saa indtil Stole bleve satte frem, og den Gamle af Dage satte sig; tusinde Gange Tusinde tjente ham, og ti tusinde Gange ti Tusinde stode for ham; Retten blev sat og Bøgerne opladte". O, hvilken uhyre Forsamling. Johannes kunde med Rette kalde den: „en stor Skare".

Efterat den Gamle af Dage, ifølge Daniels Profeti, har administreret Ret-

færdighed til denne store Forjamling, saa er det, at han erklærer: „der skal ikke mere gives Tid“, thi da skal Guds Hjemmeligheder fuldbyrdes: de Døde i Kristo skal komme frem af Gravene og iføres Uldodelighedens Dragt, samt forenes med de et hundrede fire og firthyve Tusinde, tilligemed den store Skare i at udraabe: „Nu er Saligheden og Kraften og Riget blevet vor Guds og Magten hans Salvedes“. Naar dette Fryderaab runger, da er det Forløseren, som Daniel har sagt, skal komme i Himmelenes Skyer og gaa hen til den Gamle af Dage for at modtage Riget og Magten og Rigerne's Storhed, som er under al Himmelen, og regjere som Kongernes Konge og Herrerne's Herre et tusinde Aar og siden i al Ewighed — hans Herredømme er et evigt Herredømme, som ikke skal forgaa, ja, hans Rige er uforfrænkelt.

„Da Jorden til Hellige gives,
Som Konger og Præster i Fred,
Ja evigt skal Israel tribes,
Og Abraham frydes derved.
Da alle skal hende Gud Fader,
Den Højeste, Gudernes Gud,
Fra Himmelen's Fyldte han lader,
Sit Kjærligheds Væld strømme ud“.

Da skal Jorden og den hele Skabning indtage den paradisiske Stilling; Fred og Harmoni skal gjøre sig gjældende ligesom i Begyndelsen; Guds Aand skal være udgydt over alt Kjød, og som Sangeren siger:

„Løven hos Lammet skal hvile,
Og BARNET hos Slangen skal staa.
Thi knækket er Fiendstabets Pile,
Og Dragen til Hulen maa gaa“.

Men lad os ile fremad i Betragtningen af det store Forløsningsværk, og komme til Enden af Milleniet eller den tusindaarige Fredsregjering, og hvad er det da, som fremstiller sig for vore Blikke? Jo, den store hvide

Trone, paa hvilken al Verdens Dommer sidder — ikke den Gamle af Dage — men Gudernes Gud, og hvad mere? Jo, alle de Døde, som ikke kom frem i Livets Opstandelse, ville blive fremkaldte af Gravene og stillede for Retfærdighedens Trone for at modtage Løn for deres Gjerninger. Da ville Nogle faa en Herlighed som Maanens Glands, Andre som Stjernernes Glands, og ligesom den ene Stjerne overgaar den anden i Klarhed, saaledes skal deres Belønning vorde. Men de, som ikke have deres Navn skrevet i Livsens Bog, erholde ingen Herlighed, men maa gaa til det Sted, hvor Dyret og den falske Profet opholder sig. Og hvorfor? Fordi de have begaaet Synd imod den Helligaand, og saaledes er der ingen Tilgivelse for dem hverken i denne Verden, ej heller i den tilkommende.

Efter Dommens Uddeling ser Johannes den nye Jord, paa hvilken Retfærdighed bor. Guds Paulun er oprettet paa den, og saaledes behøver den ikke Solen, Maanen eller Stjernerne til Belysning, nej, Jorden er bragt ind i en højere Sfære, og modtager saaledes Lys og Herlighed fra Ewighedens Skjød, og derfor vil den blive et behageligt Opholdssted for de Retfærdige og Sagtmodige, thi de skal arve den. Da ville vi finde Fædre, Modre og Born forenede tilsammen, ligesom vore første Forældre i Begyndelsen, og de skal nyde hinandens Selskab igjennem Ewigheder uden Ende, ja, vokse og tiltage i Mangfoldighed og blive talrige som Stjernerne paa Himmelen og Sandet ved Havets Bredder.

Maa Guds Belsignelser hvile over de Retfærdige i alle Lande, og maatte Tiden paastyndes for deres endelige Triumf. Amen.

Den 15de August 1890.

Lydhed til Guds Lov bringer Velsignelser.

„Dg Gud skabte Mennesket i sit Billede, han skabte det i Guds Billede; Mand og Kvinde skabte han dem. Dg Gud velsignede dem, og sagde: vorder frugtbare og opfylder Jorden, og gjører Eder den underdanig, og regjerer over Havets Fiske og over Himmelsens Fugle og over hvert Dyr, som kryber paa Jorden. Dg Gud sagde: se, jeg haver givet Eder alle Urter, som give Sæd, som ere over al Jorden, og allehaande Træer, i hvilke ere Træers Frugt, som have Sæd; de skulle være Eder til Føde. Dg alle Dyr paa Jorden og alle Fugle under Himmelen og alt Kryb paa Jorden, i hvilke er en levende Sjæl, har jeg givet allehaande grønne Urter til at æde.“

Derjom vi lægge Mærke til ovenstaaende Skriftsteder, saa ville vi opdage den glædelige Kjendsgjerning, at Mennesket — Mand og Kvinde — er skabt i Guds Billede, og selvfølgelig berettiget til Afaderens Velsignelser, saavel paa det aandelige som det legemlige Omraade, hvilket jo ogsaa stadfæstes deraf, at Gud velsigner Mennesket eller vore første Forældre, og giver dem uindskrænket Magt over den store Mangfoldighed af levende Skabninger. Idet Skaberen saaledes anbetror til sine Børn fuldstændig Rettighed til at herske paa den hele Jord, saa er det en Selvfølge, at han ogsaa gav dem de fornødne Oplysninger og Undervisninger om Maaden, hvorpaa at bestyre det Hele, saa at den samme Harmoni maatte gjøre sig gjældende iblandt Guds Skabninger paa Jorden, som paa andre Himmeligemer og særlig der, hvor Faderen selv opholder sig. Dette ville vi kalde intellektuel Oplysning eller med andre Ord, fuldstændig Undervisning paa det aandelige Omraade; men vi ønske ikke ved denne Lejlighed specielt at berøre den intellektuelle Udvikling, kun ville vi sige, at den er Grundvolden til en viis og forstandig Fremtræden og Handlemaade af den menneskelige Familie, og Middelet hvorved andre Love, der umiddelbart tilhøre den jordiske Sfære, kunne overholdes.

Efter at Adam og Eva havde erholdt den fornødne Oplysning med Hensyn til den fremragende Stilling, som de indtog, saa finde vi at Skaberen ogsaa underretter dem om, hvad de skulle nyde for deres Behvemmelighed og Velbefindende i legemlig Henseende, idet han siger: „Se, jeg har givet Eder alle Urter, som giver Sæd, og allehaande Træer i hvilke er Træers Frugt, de skulle være Eder til Føde.“ Hvad lære vi af denne Tilfjendegivelse? Jo, at Menneskene skulle ernære sig af Vegetabilier og intet Andet, thi det var dengang ikke tilladt at gotte sig med Dyrenes Blod og Fedme, og hvorfor ikke? Fordi Dyrene ogsaa vare skabte i et ædelt Djemed, ligesaavel som Mennesket, men selvfølgelig vare de bestemte til at indtage en underordnet Stilling, thi Mennesket er Kronen paa den hele Skabning. Derfor giver ogsaa den Almægtige en Lov med Hensyn til Dyrene, og siger, at de skulle ernære sig af „allehaande grønne Urter.“ Saaledes var ogsaa Vegetabilier deres Fødemidler.

Paa den Tid som disse Love bleve givne, ville vi erindre, at der ikke eksisterede noget Had eller nogen Misundelse. Døden var ikke kjendt paa den hele Jord, men Alt jublede af Fryd, og glædede sig i Livet, hvorfor ogsaa Skaberens med fuld Ret kunde sige: „det var meget godt,“ men om vi følge Begivenhedernes Gang, saa ville vi opdage en pludselig Forandring — Mennesket faldt — Jorden blev forbandet, Misundelse, Had og Strid fik Magt over den hele Skabning, og Døden blev det endelige Resultat. Da først finde vi, at Menneskene bleve befalede til at ofre Dyrenes Blod og Fedme, men aldrig at benytte disse Ting som delikate Fødemidler.

Det er først efter Syndfloden at vi finde, at Mennesket blev tilladt at spise Kjød af forskellige Dyr i Forening med de grønne Urter, men mærk Ordene: „Dog Kjød med Sjælen, med Blodet i, maa I ikke æde.“ Og om vi gaa længere frem i Tiden, saa ville vi finde, at det samme Bud blev gjentaget, nemlig til Moses, da han stod som Israels Lovgiver i Ørken, og modtog Lovene, hvorved Folket skulle regjeres, ikke alene medens de vandrede i Ørken, men ogsaa i Fremtiden. Herren siger: „Og I skulle intet Blod æde i alle Eders Boliger, enten af Fugle, eller af Dyr. Enhver, som æder noget Blod, den Person skal udryddes fra sit Folk.“ „Og hvosomhelst af Israels Hus eller af Fremmede, som opholder sig midt iblandt dem, der æder noget Blod, imod den Person, som æder Blodet, vil jeg sætte mit Ansigt, og udrydde ham af mit Folks Midte. Thi Kjødets Sjæl er i Blodet, og jeg har givet Eder det paa Alteret, til at gjøre Forligelse for Eders Sjæle, thi Blodet er det, som skal gjøre Forligelse ved Sjælen. Derfor har jeg sagt til Israels Børn: Iugen af Eder maa æde Blod. Thi alt Kjøds Sjæl er dets Blod; hver den, som æder det skal udryddes.“ Denne Lov blev ogsaa stadfæstet paa Apostlenes Tid formedelst „den Helligaands Beslutning“, idet Hedningerne som annammede Evangeliet dengang bleve paalagte at holde sig fra „det Kvalte, og fra Blod.“ Vi kunne citere mange flere Skriftsteder vedrørende dette Emne, men vi anser det overflødigt, da der vistnok ikke findes nogen tænkende Mand eller Kvinde, som benytter Dyrenes Blod, som Næringsmiddel; thi Blodet er i Virkeligheden modbydeligt og væmmeligt, ja, i det ligger Spiren til mangfoldige Sygdomme.

Vi have allerede bemærket, at det blev vore Fædre tilladt at spise Kjød, men lad os forstaa, at ikke alle Dyr ere beregnede paa at tjene Menneskene til Føde, nej, der ere mange Dyr som Herren erklære at være urene, og selvfølgelig ere de ikke skabte i det Øjemed, men desuagtet nyttige i mange andre Henseender, for Eksempel, til at opsamle skadelige Insekter, samt fordærvelige Substantier, hvilke under andre Omstændigheder ville forpøste Luften. Af alle urene Dyr, der som før sagt ere skabte til at opsamle Urenligheder, er Svinet det mest fremragende og spiller Hovedrollen i saa Henseende. Derjom vi kun ville betragte Svinets Udseende for et Øjeblik, saa ville vi opdage, at hele dets Organisation og Udseende bevidner Sandheden af hvad vi allerede have sagt. Se, hvorledes dette Dyr bevæger sig; se, hvorledes det roder i alle Ting og nyder næsten af alle Urenligheder. Se, hvor urenlige og dovent det er, og derjom vi kun røre ved det, saa lader det os paa sin ejendommelige Maade forstaa, at vi burde lade det være i Ro. Se, hvorledes det falder i Søvn, ligesaa snart, som Solen lader sine venlige Straaler falde paa det, og derved i Ordets fulde Mening

udviser Dovenskab. Saaledes kan man ikke undres over, at Mennesker, der benytter Svinekjød, som et dagligt Næringsmiddel, ere dorste og næsten ved alle Besligheder, hvor noget intellectuellet forhandles, falde i Søvn.

Nydelsen af Svinekjød og Fedme har ogsaa mange andre betragelige Følger, nemlig, Hengivenhed til stærke og pirrende Drikke, ja, det er Naturen som gjør Forbring paa disse Pirremidler, for ved dem saa hurtigt som muligt, at blive fri for det Fede og Ufordøjelige. Men hvad Udseende vil saadanne Mennesker faa, der daglig benytter saadanne skadelige Midler? Jo, med Tiden blive de ikke alene dorste i deres Sind, men faa ogsaa et unaturligt Udseende, hvilket taler himmelraabende om, at Naturens Love ere overtraadte.

Men lad os nu se hvad Herren siger til Fædrene desangaaende. Naar han taler til Moses, saa siger han: „Svinet er Eder urent. I skulle ikke æde af dets Kjød og ej røre ved dets Afsæl.“ Og atter: „Det skal være en evig Skik hos alle Eders Efterkommere i alle Eders Boliger: I skulle ikke æde noget Fedt eller noget Blod.“ For endnu yderligere at paavise hvor skadeligt det er at nyde af det urene Kjød og Fedme, talte Herren til Moses og sagde: „Tal til Israels Børn og sig: I skulle intet Fedt æde af Dikser, Lam eller Gød. Det maa benyttes til allehaande Brug, men I skulle aldeles ikke æde det.“ Profeten Esaias blev af Herren underrettet om, at Folket havde afvejet fra den rette Vej, og opirrede ham derved, at de „spiste Svinekjød og havde vederstyggelig Suppe i deres Kar,“ af hvilken Aarsag han siger: „de skulle borttrives tilhøbe.“

Naar vi gaa længre frem i Tiden, saa finde vi, at Verdens Frelser havde megen liden Agtelse for Svinene, hvilket bevises deraf, at han tillod Djævlene „at fare i Svinejorden.“ Naar Apostelen Petrus taler om dem, „som overtræde Herrens Love, og vandre efter Kjødets i Besmittelsens Lyster,“ saa sammenligner han dem med de urene Dyr, idet han siger: „Men det er skeet dem efter det sande Ordssprog: Hunden vender sig igjen til sit eget Sph, og Soen, som var toet, til den skidne Sole.“

Saaledes er det en uimodsigelig Kjendsgjerning, at baade Jøder og Kristne, ja, Mesteren selv havde Afsty for de urene Dyr og navnlig Svinet. Men om vi gjøre os bekendt med-Historien, saa ville vi idetmindste finde, at mange af Hedningerne i Fortiden, havde en Slags Fortjærlighed for dette Dyr, hvorfor de anmodede Frelseren om, at forlade deres Egne, begrundet paa at Svinejorden blev ødelagt. Det er saaledes Hedningerne, som har opmuntret Nydelsen af de urene Dyr, og idet Frasaldet blev almindeligt, og „det Syndens Menneske“ fik Overhaand over alle Folk, og indførte i den saakaldte kristne Kirke hedenste Skikke og Højtidsdage, saa følger det af sig selv, at ogsaa Nydelsen af Svinekjød blev almindeligt iblandt de frasaldne Kristne, hvorfor ogsaa den kristne Verden idag nyder dette Kjød med den største Appetit.

Gud lader sig ikke spotte, han er den samme idag, som i forrige Tider, og vil derfor holde sine Børn ansvarlige for den Ringagt, som de udviser imod hans evige Raadslutninger. Men for at udvise sin Faderfjærlighed, saa har han i denne Tid aabenbaret sin Vilje og gjengivet Forløsningens Plan, hvorved Menneskene kunne, ligesom i Begyndelsen, lære Udviklingens Love at kjende, paa det aandelige Omraade; dog har han ikke alene tilkjendegivet disse Love, men ogsaa

givet Raad og Vejledning med Hensyn til det dødelige Legeme, idet han paapeger hvad som er skadeligt for Mennesket at nyde, saavel som de Fødemidler, der ere beregnede paa at opholde den legemlige Organisation, og følgelig ville befordre Helbred og et Velbefindende. For at opmuntre Enhver til at leve i Overensstemmelse med Sundhedens Love, har den Almægtige givet følgende Forjættelse: „Alle de Hellige, der ihukomme at holde og gjøre efter disse Ord (Visdomsordet) og vandre i Lydighed efter Befalingerne, skulle annamme Lægedom for deres Navle og Bædske for deres Ben, og finde Visdommens og Kundskabens Skatte, ja, skjulte Viggendefæ; de skulle løbe og ikke blive matte, og jeg Herren giver dem den Forjættelse, at Dødens Engel skal gaa dem forbi, ligesom Israels Børn, og ikke ihjelslaa dem.“

Afsløsing.

Følgende Brødre ere løste fra deres Virksomhed i denne Mission og afrejste med det Emigrantelskab, som forlod Kjøbenhavn den 7de ds.:

Ældste J. Østlund fra Stockholms Konference,

Ældste A. J. Anderson fra Gøteborgs Konference,

Ældste J. C. Kempe fra Christiania Konference, samt

Ældsterne M. A. Hansen og A. J. Nagaard fra Aarhus Konference. De to sidstnævnte paa Grund af daarlig Helbred.

Disse vore Brødre have siden deres Ankomst virket med Flid og Nidkjærhed for Herrens Værks Fremme i disse Lande, og vi nedbede Herrens Velsignelser over dem, for alt det Gode, som de have udført, og samtidig ønskede vi dem en lykkelig og behagelig Rejse tilbage til deres Hjem i Zion.

C. D. Fjeldsted,

Præsident for den skandinaviske Mission.

Dette Aars tredje Emigrantelskab, bestaaende af 107 Sjæle og 4 hjemvendende Missionærer, afrejste fra Kjøbenhavn den 7de ds., under Ledelse af Ældste J. Østlund. 16 Sjæle forlod Norge den 8de ds. under Ældste Kempes Ledelse for at forene sig med Selskabet i England.

Konferencemøder ville blive afholdte i følgende Orden:

• Malmø . . . . . den 20de og 21de September.

• Kjøbenhavn . . . . . 27de " 28de —

• Gøteborg . . . . . 5te " 6te October.

• Christiania . . . . . 11te " 12te —

• Stockholm . . . . . 18de " 19de —

• Aalborg . . . . . 25de " 26de —

• Aarhus . . . . . 1ste " 2den November.

C. D. Fjeldsted,

Præsident for den skandinaviske Mission.

Opposition mod „Mormonerne“.

Følge Meddelelse fra Irland, begynder Paven at anstille alvorlige Betragtninger over den katholske Kirkes Organisation, for hvilken han er Hovedet. Som Gjenmæle til de mange Uykønsninger han har modtaget, fremholder han den Mening, at alvorlige Straffedomme ere nær ved at ramme alle Nationer, begrundet paa den Uigeghidighed og Ringeagt, som de udviser mod den katholske Kirke. Følgende er angivet som hans egne Ord:

„Herren vil ikke længre udvise Venlighed og Fred mod Menneskene, men vil komme med stor Brede og Bestemthed for at rense og helliggjøre Kirken. Jeg er ikke en Profet, ej heller en Profets Søn, men jeg føler i mit Hjerte Sorg og Bekymring, naar jeg tænker over at Dødsfabelens Magt vil i en nær Fremtid anstrænge sig til det Øverste imod den Klippe, paa hvilken Kirken er grundlagt, og dette stormende Hav vil ikke lade noget tilbage, som kan blive seet paa Horizonen, thi Guds Brede vil udgives uden Maal. Bøn og Paakaldelse vil ikke være i Stand til at tilfredsstille den Almægtige, eller at hindre hans Beslutninger.“

Den Erkjendelse at han ikke er en Profet, eller nær beslægtet til en Profet, ere vi villige til at anerkjende, men hvem kan sige, at den Frygt, som paatrænger sig hans Sind, med Hensyn til Fremtiden, ikke er foraarsaget ved fremtidige Tildragelser, der saa at sige fremstiller et Skyggebillede paa Forhaand? Der er Mulighed for, at dette ikke har indtrængt sig paa Alles Sind, som have undersøgt Mormons Bog, særlig det 11te, 13de og 14de Kapitel af Nephis første Bog, der indeholder den katholske Kirkes Historie fra Begyndelsen og

indtil Enden, og saaledes hentydes der ogsaa til de overhængende Skyer, som nu begynder at true den Organisation.

Profeten Nephi nærede et stort Ønske om at forstaa Fremtidens Begivenheder, hvilke ved den Almægtiges Kraft aabenbaredes til hans Fader Lehi. Den Almægtige opfyldte disse Ønsker, idet han sendte sin Engel til Profeten, ligesom han gjorde til Johannes paa Den Patmos, og viste ham Verdens fremtidige Drama.

I dette profetiske Syn, som opulledes for Nephis aandelige Øje, blev ogsaa Forløserens Fødsel fremstillet, saavel som hans Administration iblandt Folket og hans Korsfæstelse, tilligemed Kirkes Organisation og det Arbejde, som de gamle Apostle udførte i at prædike Evangeliet for Jordens Nationer. Han saa ogsaa i Synet den romersk-katholske Kirkes Grundvold og Organisation, ligesaa den Forsølgelse, som denne Kirke vilde udøve mod de Hellige i at føre Krig imod dem. Han saa Opdagelsen af det amerikanske Kontinent, og Maaden hvorpaa det skulle blive befolket og opbygget af Folk fra alle Nationer. Han saa den store Krig imellem Nord- og Sydstaterne, saavel som Resultaterne deraf. Han saa Oprettelsen af det evige Evangelium, og Jesu Kristi Kirkes Grundfæstelse i de sidste Dage, og saaledes var han en af de største Profeter, som Gud oprejste i forrige Tider. Han saa de alvorlige Erfaringer og Gjenvordigheder, som de Hellige i denne Tid har gennemgaaet. Han paapegede Tiden, da den store katholske Kirke vilde føre Krig imod de Hellige, hvilke ville paa den Tid, naar den Opposition rejser sig imod dem, blive iførte Retfærdighed og Lammets Kraft.

Den romersk-katholske Kirke har i det Forbigangne været konservativ og tolerant ligeoverfor Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, saa det syntes, betragtet fra et naturligt Standpunkt, som, at denne neutrale Stilling skulde have vedværet uden Afbrydelse. Hendes Fremgang mod „Mormonerne“ har været prisværdig i Sammenligning med den, som andre Troesfællesskaber have udviklet imod dem, men nu har hun forandret sin neutrale Stilling og paa en hvis Maade erklæret Krig imod de Hellige.

Denne truende Stilling blev sidste Aar opmuntret i et Værk, udgivet af Cardinal Gibbons, betitlet »Christian Heritage«. I dette Værk angriber han „Mormonismen“ og stiller den først i Rækken af fem Under, hvilke han paastaar truer den kristelige Civilisation, og burde ifølge hans Mening aldeles udryddes.

I Overensstemmelse hermed finde vi, at i November Maaned sidstleden, en katholsk Konference blev afholdt i Baltimore, hvilken sanktionerede i alle Henseender den fremragende Cardinals Angreb. Ved denne Lejlighed blev det ogsaa antaget, at alle gode Katholiker kunde samvittighedsfuldt forene sig med andre Troesbekendelser i at øve deres Indflydelse over Landets lovgivende Forsamling til at indføre Love, der i alle Enkeltheder skulde kunne ramme „Mormonismen“, og som en Følge tilintetgjøre den. Dette „Mormon“-Had har ogsaa vundet Bifald i de forskjellige katholske Aviser, thi deri er det samme Raab gjentaget: bort med „Mormonismen“.

Disse Angreb kan man med fuld Ret sige er en Begyndelse til Opfyldelsen af Nephis Profeti med Hensyn til den katholske Kirkes Fremtræden mod de Hellige. Det

samme inspirerede Sendebud saa tillige, at naar disse alvorlige Forholdsregler skulde tages af den romerske Kirke mod Jesu Kristi Kirke, den Ualmægtiges Brede skulde besøge disse Forsølgere, ja, den ville ramme alle Nationer, som plejede Forsølgelsens Land. Disse Tildragelser ville komme paa mange forskellige Maader: ved Krig og Omvæltninger, ja, store og uberegnelige Odelæggelser.

Er det ikke rimeligt for dem, som tro paa det store Sidste-Dages Værk, oprettet ved Profeten Joseph Smith, ogsaa at tro, at disse Jagttagelser af Paven med Hensyn til fremtidige Gjenordninger ere Virkeligheder? Uden Tvivl vil han eller hans Efterfølger blive fremragende i dette store Verdens Drama, hvilket nærmer sig med hurtige Skridt.

Profeten Nephi forudsagde en meget vigtig Begivenhed, forenet med det store Sidste-Dages Værk, hvilken skulde finde Sted samtidig med at Guds Bredes Ralk skulde udgydes over den romersk-katholske Kirke, nemlig, Opfyldelsen af den Pagt, som blev gjort med Israels Børn i at samle dem fra deres lange Abspredelse. Paa den Tid, som nævnte Tildragelser finde Sted, ville Gjendomsfolket begynde at forvente Messias, og som en Følge deraf samles til Fædrenes Land, for der at forvente Befrielsen. Da vil Hedningernes Fylde indtræde og Morgenrødens Straaler frembryde for Israel.

De Kapitler i Mormons Bog, som vi allerede have hentydet til, kunne blive læste med stor Fordel, særlig om man reflektere derover og haver Tillid til Bogens Troværdighed. Forudsigelserne ere meget tydelige, og de som have deres Øjne aabne for Lidernes Tegn kunne tydelig se Opfyldelsen deraf.

„Mormonismen“s endelige Sejr.

Det synes som om Tiden paastynes for Profetiernes Opfyldelse angaaende Zion. Fortidens Seere og Aabenbarere erklærede, at alle Nationer skulle betragte Zion og sige: „Hun skal besmittes.“ Aabenbareren Joseph Smith forudsagde, at alle Nationer skulle blive forhærbede imod Guds Bærk i de sidste Dage.

Undskabens Magter synes at fornøje deres Anstrængelser i at forfølge og undertrykke de Hellige, samt at plyndre Zion. Den Stilling, som nylig er tagen af den katolske Kirke, tyder paa et almindeligt Angreb paa „Mormonismen“ og „Mormonerne“. Indtil sidstledne Aar har den Organisation holdt sig neutral ligeoverfor Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. I det mindste har den ikke givet nogen officiel truende Erklæring. Dens nærværende Fremgangsmaade tyder paa et almindeligt Angreb, og Profetiernes Opfyldelse i den Henseende.

De Mennesker, som ikke forstaa „Mormonismen“, forundrer sig meget over, at „Mormonerne“ ikke gjør noget Forsøg paa at tilfredsstille Majoriteten af Menneskellægten, eller at sætte sig i et harmonerende Forhold til Verden, for derved at forhindre den Strid, som synes at være uundgaaelig. Sandheden er den, at de Hellige have forventet en saadan Opposition. De have forventet Bitterhed og Had fra ovennævnte Kilder. Det er Alt en Opfyldelse af saavel Fortidens som Nutidens Profetier.

Men dette siger ikke, at de Hellige ønske at gennemgaa disse Gjenordninger, eller at det er behageligt til dem. De have Sandheder at bringe, et Arbejde at udrette og en Mission at udføre. De forvente at fortsætte med deres Virksomhed saaledes som Omstændighederne tillader, og Herren

vil aabne Vejen. De frygte ikke for hvad Menneskene kan gjøre imod dem.

Den store Majoritet af de Sidste-Dages Hellige skue fremad med det aandelige Øje til denne almindelige Opposition. Naar den udvikler sig i alle Retninger paa en ny og mere truende Maade, saa ere de dog ikke mismodige. Det svækker ikke, men heller styrker deres Tro. Naturligt betraget er det underligt, at en saadan forenet Anstrængelse skal gjøre sig gjældende mod et uskyldigt Folk. Men ved at betragte det fra et aandeligt Standpunkt, saa er det en Erkjendelse af forventede Tilbringelser, og derfor er det en Bestyrkelse til de Hellige, og giver dem fornøjet Tillid til Forjættelserne.

De som nære den Tanke, at udblotte „Mormonismen“ og affrække de Hellige ved at berøve dem deres jordiske Ejendele, fratage dem alle Rettigheder, og udføre alle tænkelige Uretfærdigheder imod dem, tage visselig stor Fejl. At blive elsket af Verden og nyde dens Gunst ville være Dødsstødet til „Mormonismen“, thi den har gaaet fremad under Forfølgelse fra Begyndelsen, og den vil blomstre under Forfølgelse i Fremtiden, indtil den vinder Sejr og Triumf. Ingen sand Sidste-Dages Hellig tvivler paa, at „Mormonismen“ vil overvinde sine Fjender, eller at dens tilhjnælende Undergang vil med Tiden udvise almindelig Sejr.

„Mormonismen“ har tydelig forklaret i det Forbigangne sin Uafhængighed af fremragende Mænd i Verden. Det Tab som den har lidt deri, at dens Ledere enten med Vold af syndige Mennesker ere borttagne, eller paa en naturlig Maade er gaaet ad Rjødets Gang, har ikke under nogensthemselft

Omstændighed forhindret dens Udviſling og Fremgang. Pøbelhobe have ikke ved Vold og Mord været i Stand til at forhindre dens tiltagende Indfyldelse. Verdens forenede Anſtrængelse har ikke været i Stand til at forhindre dens Fremadſkridten.

Paa ſamme Maade vil det ogſaa bevies, at „Mormonismen“ ikke er afhængig af timelige Rigdomme for ſin Eksiſtens og Fremgang. Røvet og plyndret af alle Befiddelser og Gjendele, vil den dog ſtride fremad og udvikles hurtigere og tiltage i aandelig Indfyldelse. Tro, Hengivenhed, Opofrelſe, Udholdenhed og Beſtemmelse er aldeles ikke beroende paa jordift Guds, nej, diſſe Midler har paafyndet „Mormonismen“s Fremgang i det Forbigangue, og de ville gjøre ſaaledes i Fremtiden.

„Mormonismen“ er ikke beroende paa poliitiſk Indfyldelse og Magt for ſin Tilværelſe. Hvis alle „Mormoner“ vare nægtede alle borgerlige Rettigheder, og forhindret fra at tage nogen Del

i den republikanſke Regjering, ſaa vil det ikke i mindſte Maade forandre Sagen, thi det Arbejde, ſom de ere delagtige i, vil udbredes over Jorden, og Sandheden vil tilſidſt blive den ſejrende Magt.

Lad derfor Verden anſtrænge ſig til det Yderſte, og alle Sekter, Nationer og Magter forene ſig tilſammen imod dette Folk, thi Faktummet er dette, at Herren lever og det Værk, ſom han har paabegyndt, vil vokſe og udbredes over Jorden, og ingen Magt vil være i Stand til at hindre dets Fremgang. Vold, Pøbelhobe, Væker, Fængſel, fortrædelige og uretfærdige Rettegange, Røveri og Død vil tilſammen ikke være i Stand til at afſtrække en ſand Sidſtedages Hellig fra at leve op til ſin Bekjendelse. Tiden vil bevise Sandheden af hvad vi her ſige. „Mormonismen“s Sejr er beſluttet i det Høje. Der er ingen Magt paa Jorden ſom kan forhindre dens endelige Grundfæſtelse. (Deseret News.)

Elektriciteten.

Elektriciteten er en mærkbar dig Kraft, det maa enhver indrømme; man forbaues over de tusinde Ting, den kan anvendes til, og dog ſiger Wiſſenſkabsmænd, at det kun er en Ubetydelighed imod, hvad den herefter vil udrette. Hvor dejligt oplyſer den ikke vore Gader, Hoteller og andre ſtore Bygninger; hvordan trækker den ikke de overfyldte Sporvogne hurtigt og let gjennem vore lange Gader, op ad Bakke og ned ad Bakke lige let og uden Anur; man tænke blot tilbage til Mulernes Tid og anſtille en Sammenligning. Den farer Jorden rundt i et Sekund og bringer os Efterretninger fra de

ſjærneſte Egne; den løber over Land paa ſin tynde Jerntraad og farer langs Havets Bund ſom vor lydige Tjener; den ſender vor Stemme Hundreder af Mile, og ved dens Hjælp kan du høre din Ven tale i en anden By. Den kan gjemme din Koſt i en ſækk og kan lade den lyde højt og klart til nye Generationer om hundrede Aar. Den kan fare gjennem dit Legeme og helbrede dine Stavanker, og dog er dette blot en Begyndelse paa, hvad den kan udrette! Lad os anføre nogle af dens daglige Meriter. Hvor langt kan man nu tale med hinanden i en Teleſon? 750 (engl.) Mile, nemlig fra Portland i Maine

til Buffalo i New York Stat. Hvor hurtig løber en elektrisk Sporvogn? 20 Mile i Timen, men den kan løbe en Mil i Minutet. Hvor mange Mile undersøgte Kabler findes der? Over 100,000 Mile, langt nok til at vides rundt om Jorden fire Gange. Hvorledes finder man et Bræk paa en undersøgt Telegraftraad? Ved at maale Kraften af den Elektricitet, som udkræves til at fylde Resten af Traaden. Hvor mange Mile Telegraftraad findes i de Forenede Stater? Over en Million Mile — langt nok til at gaa fyrrethve Gange rundt Jorden. Hvor mange Telegrammer kan sendes paa samme Traad paa samme Tid? Fire, tallet være Edisons Quadruplex System. Kan man telegrafere til eller fra et løbende Træn? Ja, ved at Elektriciteten løber

fra Bognens Zinntag over til Traadene, der hænger paa Stolper langs Banen. Hvor langt kan man i denne Tid sende et Telegram direkte, uden Afbrydelse? Fra Britisk Columbia til New Zealand via Amerika og Europa. Hvor mange Mile Telefontraade findes i de Forenede Stater? Over 170,000, og disse befordrer over en Million Budskaber om Dagen. Hvor mange Mennesker faar sit daglige Ophold i Elektricitetens Tjeneste i de Forenede Stater? Omtrent 250,000. Hvor længe varer det at sende et Telegram fra San Francisco til Hong Kong i Kina? Med de sædvanlige Afbrydelser via New York, England, Bombay osv. omtrent femten Minuter. Hvor mange Ord kan sendes i Minutet? Omtrent 42.

(„Bituben“).

En frygtelig Cyklone.

En frygtelig Cyklone passerede fornylig over Mississippiegnen ved St. Paul, Minn. Cyklonen begyndte noget Sted nær White Bear Lake, og slog med forfærdelig Magt ned over Lake Gervais, hvor mange Sommerboliger blev fuldstændig ødelagte, 11 Mennesker dræbte og en hel Del kvæstede. I Nord St. Paul blev 4 Huse ødelagte og en lille Pige dræbt. Ved Kohlman Lake, 6 Mil nord for St. Paul, blev ogsaa mange Huse ødelagte, og antagelig 25 Mennesker dræbte. En Mængde Mennesker, som var ude paa Søen i smaa Kobaade, druknede. Det meddeles, at Baadmanden med alle hans Baade blev borte og ikke en kunde gjenfindes, da Cyklonen havde passeret forbi. Man tror, at mindst 20 Mennesker gik ned med Baadene. Landsbyen Little Canada ved Lake Wandais fik ogsaa en frygtelig Medfart. Den største Ulykke fandt Sted paa Lake Pepin nær Red Wing, hvor en Dampdamper blev væltet af den stærke Vind, og 125 Mennesker omkom. En Mængde Baade blev sendt ud for at søge efter de Drukne, og da de vendte tilbage ved Midnatstid og opgav Arbejdet for Natten, var 59 Sig bragt i Land.

Indhold.

Tale af Vidste C. C. Peterson ..	337	Konferencemoder	347
Red. Anm.:		Opposition mod „Mormonerne“ ..	348
Lydhighed til Guds Love bringer		„Mormonismens“ endelige Sejr ..	350
Betsignelser	344	Elektriciteten	351
Afløsning	347	En frygtelig Cyklone	352
Dette Aars 3dje Emigrantselskab.	347		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Feldsted, Lorenzengade 14, 1ste Sal

Trykt hos F. C. Bording (B. Peterien).